20/07/2025

Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος: Να αποδεχόμαστε και τον ελάχιστο αδελφό μας ως πρόσωπο μοναδικό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το εσπέρας του Σαββάτου 19 Ιουλίου χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού επί τη ιερά μνήμη του αγίου και ενδόξου προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου στο ομώνυμο Ιερό Παρεκκλήσιο Καρδίτσης (Χίλια Δένδρα).

Στο πλαίσιο της εορτής της πυρφόρου αναβάσεως του Προφήτου Ηλία, ο Σεβασμιώτατος απεύθυνε έναν εμπνευσμένο λόγο, φωτισμένο από την Αγία Γραφή

και τη θεολογική εμπειρία της Εκκλησίας. Με αναφορά στη βιοτή του μεγάλου Προφήτη, στα θαυμαστά σημεία της ζωής του και στη διαχρονική του παρουσία, ο λόγος αυτός προσέφερε πνευματικές αλήθειες και πρακτικές διδασκαλίες για τον κάθε πιστό:

«Λαμπρά, λοιπόν και φαιδρά παρουσιάζεται και η μνήμη της πυρφόρου αναβάσεως του Προφήτη Ηλιού του Θεσβίτου, που η Εκκλησία μας, μέσα στο μέσον του θέρους σχεδόν, μας την προσφέρει.

Και βέβαια, αδελφοί μου αγαπημένοι, γίνεται αυτό για να μας υπενθυμίσει αυτήν τη ζωντανή παρουσία του Προφήτη Ηλιού του Θεσβίτου, ο οποίος – εάν διαβάσει κάποιος τα δύο βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, της Τρίτης και της Τετάρτης των Βασιλειών – θα δει ότι ήταν μια προσωπικότητα πολύ ρηξικέλευθη για την εποχή εκείνη. Με πολλές ιδιορρυθμίες άνθρωπος, αλλά πολύ δυναμικός και προσπαθούσε να επιβληθεί στα πράγματα.

Κι αυτό το βλέπουμε όταν διαβάζουμε αυτά τα ιερά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, όπου παρουσιάζουν τη ζωή του – γιατί ο ίδιος δεν συνέγραψε κάτι, όπως έχουμε από τους άλλους μεγάλους προφήτες. Μεγάλος προφήτης της Παλαιάς Διαθήκης, τύπος του Ιησού Χριστού. Προσέξτε! Προτύπωνε με τη ζωή του και με την παρουσία του και με τη διδασκαλία του τον Ιησού Χριστό. Και πολύ σύντομα θα

σας κάνω μια αναφορά, για να δείτε πώς παρομοιαζόταν η ζωή του Προφήτη με τη ζωή του Ιησού Χριστού.

Το **πρώτο** που θα πρέπει να πούμε: αύριο το πρωί, στην Ακολουθία του Όρθρου, θα ακούσουμε – όπως διαβάζουμε στις άλλες μνήμες των Αγίων – ότι έχουμε τη μνήμη του Αγίου τάδε ή του Αγίου τάδε. Εδώ δεν έχουμε μνήμη Αγίου τάδε, διότι ο Προφήτης Ηλίας δεν εκοιμήθη. Ανέβη στους ουρανούς σε πύρινο άρμα. Γι' αυτό και γράφει: «Μνήμη της πυρφόρου αναβάσεως». Κάνουμε ανάμνηση αυτής της πυρφόρου αναβάσεως. Και βέβαια, δεν εκοιμήθη για δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος είναι ότι, όταν γεννήθηκε, ο πατέρας του ο Σοβάκ τον είδε ενύπνιο, όπου τον εσπαργάνωνε με φωτιά και τον τάιζε με φλόγες. Κι όταν πήγε στους ιερείς του Ναού του Σολομώντος για να πει τι ακριβώς είδε, εκεί του είπαν ότι πρόκειται για ένα ξεχωριστό πρόσωπο μέσα στη ζωή του Ισραήλ. Και Ισραήλ... εμείς το λέμε τώρα και μας περνάει έτσι απαρατήρητο. Τι σημαίνει η λέξη Ισραήλ; Σημαίνει: «Αυτός ο οποίος πάλεψε με τον Θεό και τον νίκησε.» Προσέξτε τι σας λέω! Νίκησε τον Θεό.

Γι' αυτό και ο Πατριάρχης Ιακώβ ονομάστηκε Ισραήλ και στη συνέχεια ολόκληρο το γένος. Αυτό δε σημαίνει ότι ο Θεός νικήθηκε από τον άνθρωπο, αλλά ο Θεός άφησε στον άνθρωπο να δείξει τη δύναμή του. Και όντως, ξέρουμε όλοι μας τη δύναμη του ανθρώπου. Μέσα, όμως, σε αυτήν την παρουσία του Προφήτη Ηλία, θα δούμε και μια άλλη πτυχή της προσωπικότητάς του, πολύ σπουδαία, που θα είναι πολύ διδακτική, νομίζω, για όλους μας.

Ξέρουμε για τη ζωή του. Ξέρουμε ότι γεννήθηκε στη Θέσβη – γι' αυτό Θεσβίτης -, καταγόταν από τη φυλή του Ααρών. Έφυγε από τη Θέσβη και πήγε στα Γάλγαλα, γιατί δεν επιτρέπεται να ζουν οι μη ιερείς και οι μη ιερατική φυλή του Ααρών στη Θέσβη και μεγάλωσε στα Γάλγαλα.

Ο Θεός του ανέθεσε αυτή την πρώτη προφητική διακονία, να πληροφορεί τον λαό. Ξέρουμε ότι ανέστησε ανθρώπους, γνωρίζουμε ότι άνοιξε τον ουρανό δύο φορές για να βρέξει. Ξέρουμε κι άλλα πολλά θαύματα τα οποία έκανε – και κυρίως όταν κατέκαυσε τους βωμούς των ειδώλων, του Βάαλ, με την τόσο πολύ ωραία διατύπωση και αναφορά που διαβάσαμε στα αποψινά Παλαιοδιαθηκικά Αναγνώσματα.

Όταν πραγματοποίησε αυτό, που ο Θεός έριξε με την επίκλησή του φωτιά, προσέξτε τώρα και δείτε: να δούμε όλοι μας την προσωπικότητά μας, να την τοποθετήσουμε στη θέση του Προφήτη Ηλία. Μόλις, λοιπόν, κατέκαυσε τα σφάγια όλα και τους δύο βωμούς που έφτιαξαν, έδωσε εντολή να μαζέψουν τους ιερείς του Βάαλ και τους σκότωσε όλους. Και στη συνέχεια, λοιπόν, μετά από αυτό το

γεγονός το οποίον έκανε, λέει στον Θεό: «Είμαι μονότατος. Έχω μείνει μόνος μου. Δεν υπάρχει κανένας άλλος που να πιστεύει σ' Εσένα».

Για δέστε τώρα! Τι εγωισμό απέκτησε ο Προφήτης! «Δεν υπάρχει», λέει.

Και βέβαια ο Θεός – στο Τρίτης Βασιλειών, στο 19ο κεφάλαιο, αν το δείτε στο σπίτι, στίχους από 8 έως 18 – του λέει: «7.000 είναι αυτοί οι οποίοι πιστεύουν στο Όνομά μου. Και πώς εσύ λες ότι είσαι μονότατος, ότι έχεις μείνει μόνος;» Και τον ταπείνωσε ο Θεός. Και τότε, λέει, ζήτησε να δει τον Θεό. Γι' αυτό και ανέβηκε στο όρος Χωρήβ, στο Σινά – εκεί που ανέβηκε και ο Μωυσής -, σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες. Και κάθισε. Όποιος πάει τώρα στο Σινά, θα δει εκεί πέρα που ήταν ο Προφήτης Ηλίας. Κάθισε, κάτω και έβαλε το κεφάλι του μέσα στα γόνατά του και παρακαλούσε να δει τον Θεό.

Γιατί να δει τον Θεό; Για να επιβεβαιώσει ξανά ο Θεός τη σχέση μαζί του. Γιατί τον εγκατέλειψε ο Θεός εξαιτίας του εγωισμού του και της υπερηφανείας του. Βάλτε τη ζωή μας, τη σκέψη μας, τις κινήσεις μας – τις κινήσεις δίπλα του Προφήτη Ηλία. Και λέγει: «Είχαμε βροντές, είχαμε αστραπές – ο Θεός δεν ήταν εκεί. Ήρθε μετά, λέει, σαν αύρα λεπτή. Σαν αύρα λεπτή!» Η Χάρη του Αγίου Πνεύματος δηλαδή, που έρχεται και γαληνεύει και ειρηνεύει τη ζωή των ανθρώπων! Έτσι ακριβώς και ο Προφήτης Ηλίας. Επανατοποθετήθηκαν οι σχέσεις του με τον Θεό.

Και βέβαια, ο Θεός του είχε δώσει πάρα πολλή δύναμη. Όπως γνωρίζουμε όλοι μας, πήρε τον Ελισσαίο μαζί του, του έδωσε τη μηλωτή του, του έδωσε διπλή χάρη. Έκανε κι εκείνος θαύματα: ανέστησε κι εκείνος νεκρούς, καθάρισε ανθρώπους από τη λέπρα. Όμως, να μείνουμε λίγο στον Προφήτη Ηλία και να δούμε αυτό το γεγονός του «μονότατος» και του ότι είμαστε πάρα πολλοί. Και πάντοτε είναι πολλοί εις στον Θεό. Δεν ξέρει κανείς την καρδιά του καθενός ανθρώπου. Την προσευχή του, την αγιότητά του, τον αγώνα του τον πνευματικό, την προσπάθεια την οποία κάνει μέσα στο ταμείο της ψυχής του και μέσα στο ταμείο της οικογενείας του και του σπιτιού του, για να αναπτύξει αυτή τη γνώση και τη σχέση με τον Θεό.

Ο Προφήτης Ηλίας είναι βέβαια, ένας ξεχωριστός προφήτης, ο οποίος πολλά μας διδάσκει. Αλλά, θα πρέπει να θυμηθούμε κι αυτό. Για να σκεφτούμε λίγο τον Πέτρο τον Απόστολο! Λέγει εκεί ο Κύριος πριν από το Πάθος Του: «Πάντες υμείς σκανδαλισθήσεσθε εν Εμοί.» Όλοι σας, λέει, θα σκανδαλιστείτε. Και όχι μόνο θα σκανδαλιστείτε, θα διασκορπιστείτε. Και τι του λέει ο Πέτρος, ο ενθουσιώδης αυτός άνθρωπος, αλλά και δυναμικός; «Α! Όλοι θα σε εγκαταλείψουν, εγώ μόνο ποτέ!» Και βέβαια, Του είπε εκεί το γεγονός της αλεκτοροφωνίας: «Πριν αλέκτορα φωνῆσαι, τρις με απαρνήσῃ». Όπως το γνωρίζουμε όλοι μας. Και βέβαια, επαναδιατύπωσε τη σχέση του ο Πέτρος με τον Θεό. Το είπα αυτό γιατί ο Απόστολος Παύλος, στον οποίο παρουσιάστηκε ο Θεός, τον οποίο τον ανέβασε έως τρίτου ουρανού – για τέτοια αγάπη, τέτοια εμπιστοσύνη, τέτοια ταπείνωση μπροστά στον Θεό – που ο Θεός του χάρισε πολλά πράγματα... Ουρανοβάμων, εξαιτίας της αγάπης του και της πίστεώς του εις τον Θεό. Και όχι μόνο αυτό.

Όταν τόλμησε να Του πει, του Θεού, ότι: «Ξέρεις, πονάω και ταλαιπωρούμαι από την ασθένεια την οποία έχω και δεν θέλω να γίνω καλά για να είμαι καλά, αλλά για να μπορώ να γυρίζω στα έθνη, να κηρύττω το όνομά Σου.» Τι του λέγει ο Θεός; «Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις Μου.» Σου φτάνει αυτή η χάρις την οποία σου έχω δώσει. «Ἡ γὰρ δύναμίς Μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται.» Η δύναμη του Θεού, δηλαδή, τελειώνεται και ολοκληρώνεται μέσα στην ασθένεια του Αποστόλου Παύλου.

Να λοιπόν, πώς εμείς και κυρίως οι άνθρωποι που εκκλησιαζόμαστε, πάμε στην εκκλησία, κάνουμε σταυρούς, θεωρούμαστε ότι είμαστε κάτι μοναδικό και ξεχωριστό. Και λησμονούμε τους άλλους ανθρώπους, οι οποίοι και εκείνοι αγωνίζονται με δυσκολίες, με ταλαιπωρίες, με πτώσεις, με ταπείνωση, με επιστροφή, με μετάνοια!

Αυτό, λοιπόν, το οποίο θα πρέπει να μας διδάξει η πτώση και η ανόρθωση και η αποκατάσταση του Προφήτη Ηλία είναι αυτό: **ότι δεν μετράμε τους άλλους ανθρώπους με αυτό το οποίον εμείς έχουμε μέσα στη σκέψη μας και στη ζωή μας, αλλά ότι αποδεχόμαστε και τον ελάχιστο αδελφό μας ως πρόσωπο μοναδικό και χαριτωμένο, γιατί είναι εικόνα του Θεού. Και αξιοποιούμε τη σχέση μας με τον Θεό για τη δική μας μετάνοια, για τον δικό μας αγιασμό, για τη δική μας προσπάθεια – και όχι χάριν των άλλων ανθρώπων, εικονικά δηλαδή.**

Η αγιότητα υπάρχει, πάντοτε υπάρχει μέσα στην Εκκλησία. **Και η αγιότητα είναι κρυφή.** Η πραγματική αγιότητα είναι κρυφή, δεν είναι γνωστή. Αυτό, λοιπόν, θα πρέπει να βάλουμε στη ζωή μας και στη σκέψη μας. Οι προκλήσεις είναι πολλές – και το ξέρετε όλοι σας και όλες σας. Είστε οικογενειάρχες, προβλήματα, ταλαιπωρίες, οικονομικά, οικογενειακά, σχέσεις, αναδιατυπώσεις και ανακατατάξεις στη σχέση των ανθρώπων. Προβλήματα, τα οποία μας προκαλούν έτσι αποτροπιασμό μέσα στην κοινωνία μας, μέσα στη δημόσια ζωή μας. Όμως, εάν εμείς κρατήσουμε αυτή τη σχέση με τον Θεό, μια πραγματική και ουσιαστική σχέση, ειλικρίνειας, εντιμότητος, ευπρέπειας, δεν προχωρούμε στα επόμενα. Δεν πάμε στα επόμενα. Γιατί ο Θεός ξέρει να μας συντηρεί.

Όταν ο Προφήτης Ηλίας πείναγε – γιατί πείναγε, θυμάστε; – και εκεί τον ταπείνωσε ο Θεός. Γιατί, από το μένος του εναντίον του Ισραήλ, των συμπατριωτών του, παρακάλεσε τον Θεό να κλείσει τον ουρανό και να μη βρέξει για τριάμισι χρόνια – και ο Θεός τον άκουσε. Αλλά μαζί με τον λαό ταλαιπωρήθηκε κι εκείνος. Και πείνασε, και δίψασε. Και τί του έκανε ο Θεός; Τον έστειλε εκεί, στον χείμαρρο, έπινε νερό, στέρεψε κι αυτός. Του έστελνε με τα κοράκια φαγητό, σταμάτησαν κι αυτά. Τώρα του λέει: «Πήγαινε δίπλα στα Σαρεπτά.» Τι ήταν τα Σαρεπτά εκείνη την εποχή; Ένας ειδωλολατρικός λαός. «Θα πας να σε τρέφει μία

ειδωλολάτρισσα γυναίκα. Για να δεις την πτώση σου. Για να καταλάβεις ότι πρέπει να μετανοήσεις για αυτά τα οποία λες και κάνεις». Και βέβαια πήγε εκεί. Εκείνη, στην αρχή, δεν τον δέχτηκε. Αλλά ο Θεός άρχισε να αποκαθιστά τον Προφήτη. Ποτέ δεν της έλειψε το αλεύρι, ποτέ δεν της έλειψε το λάδι. Πέθανε και το παιδί της. Το ανέστησε ο Προφήτης, αλλά, μέσα από αυτή τη δύναμη του Θεού – και τη δύναμη των ανθρώπων που θεωρούμε και έχουμε όλοι μας -, πέρα από αυτά είναι ο Θεός. Και εκεί δείχνεται, φαίνεται η αδυναμία η δική μας και το μεγαλείο της παρουσίας του Θεού.

Εύχομαι, αδελφοί μου, ο Προφήτης σε όλους μας, στις καρδιές όλων μας, να γεννά αυτά τα αισθήματα της μετάνοιας και της ταπεινώσεως. Να μας ανοίγει τον δρόμο, αυτός ο Πυρφόρος Προφήτης, να ανεβούμε στον Θεό, για μια ουσιαστική και πραγματική σχέση. Ώστε να ζούμε με την παρουσία του Θεού – και Εκείνος να προσθέτει στη ζωή μας πολλά πράγματα. Να την εξαγιάζει, να την εξυγιαίνει τη ζωή μας. Κι εμείς να χαριτωνόμαστε και να ζούμε προφητικά, γιατί όλοι μας – από το Άγιο Βάπτισμά μας, είμαστε προφήτες. Δηλαδή μπορούμε να διδασκόμαστε και να διδάσκουμε τους ανθρώπους από την παρουσία του Θεού. Και το εύχομαι όλοι μας να το επιτύχουμε στη ζωή μας.
Χρόνια πολλά και ευλογημένα σε όλους. Ιδιαίτερες ευχές στους εορτάζοντες».